

Vianoce v srdci

Kto by si sláskou nespomenul na obdobie detstva, obdobie bezstarostných hier a šťastných chvíľ. Každoročne deti s túžbou očakávajú príchod Vianoc, pretože vtedy prichádza aj Ježiško a prináša darčeky. Mamka sa zvráta v kuchyni, otec chystá vianočný stromček a deti s napätím očakávajú, kedy príde tá vytúžená chvíľa.

Obdobie Vianoc patrí medzi najradostnejšie sviatky roka. Predchádza mu adventné obdobie, ktoré trvá 4 týždne. Toto obdobie je obdobím stíšenia a prípravou vnútra na stretnutie s tým najväčším Darom, malým Ježišom v betlehemskej jaslích. V kostole i našich domovoch sú pripravené adventné vence, na ktorých sú 4 sviece, ktoré s postupujúcimi týždňami prinášajú svetlo a symbolizujú tak príchod

Svetla sveta. Voľakedy bývalo zvykom, že sa v čase adventu nekonali zábavy ani svadby, aby sa tým dalo viac vyniknúť tichu, ktoré symbolicky vytvára očakávanie. Gazdinky poriadne vydrhli dom, robilo sa veľké upratovanie, všetko sa muselo blýskať čistotou. Popritom si blízki navzájom pripravovali malé prekvapenia pod vianočný stromček a snažili sa aspoň symbolicky urobiť tomu druhému radosť, obdarovať ho. Dnes je trendom, že deti píšú Ježiškovi list a rodičia sa snažia, aby Ježiško každý rok naozaj prišiel.

Po uplynutí 4 týždňového obdobia prichádzajú Vianoce. Čaro týchto sviatkov je v tom, že je rodina spolu, že sa nachvíľu všetko zastaví a človek dokáže vnímať aj to, na čo nemá bežne čas. V tomto čase sú si ľudia akýsi bližší a dokážu načrieť hlbšie do vrečka a podeliť sa aj s tými menej šťastnými.

U nás doma sme na Štedrý deň vstávali už skoro na svitaní, pred východom slnka a nasadli do auta. *"A ja vám vinšujem šicko dobre, čo od Pana Boha požadace, šesce, zdrave, hojné Božské požehnanie, žeby vas tak Pan Boh požehnal, jak z neba svata rosa leci. Pochválený buc Ježíš Kristus!"* Takto znel náš vinš a ním sme prebúdžali starých rodičov, ktorí bývali na dedine. Celý Štedrý deň sa niesol v znamení priprav slávnostnej večere, na ktorej boli prítomní všetci a keď sa zdalo, že by niekto mal ostať sám, tak sa preň vždy našlo miesto pri štedrovečernom stole.

Po úvodnej modlitbe, prečítaní Svätého Písma sa začala spoločná večera, ktorá spočívala v niekoľkých chodoch. Ako deti sme ale očakávali, kedy nastane chvíľa vybalovania darčiekov, a tak najmladší z nás vždy išiel pod stromček a priniesol dar. Radosť nebolo konca kraja! Potom prišla na rad rozprávka Tri oriešky pre Popolušku, alebo nejaká iná slovenská klasika a pomaly sme sa chystali na Polnočnú omšu. Ach, aké krásne sú tie vianočné spomienky...

Dodnes počujem vrzgot snehu pod čizmami, horúci dych v mrazivej noci a vnímam to kričiacie ticho navôkol. Vidím malinké svetielka v oknách domov a zababušených ľudí náhliacich sa osláviť narodenie nášho Kráľa. V ušiach mi znie mohutný zvuk organa a jasavý spev. V tej tichej presvätej noci sa zrodila Nádej pre svet.

V pokore a chudobe prichádza Ten, ktorý chce priniesť Vianoce do srdca každého z nás. Sníma smútok a bolesť a dáva zmysel každému krížu.

Nech sú aj Vaše tohtoročné Vianoce šťastné, nech v nich nájdete hĺbku tajomstva betlehemskej noci a nech aj po ich skončení Vianoce vo Vás zotrávajú. Vianoce sú, keď nemáš v srdci hriech!

Mária Eškut

Príhovor

Mramor a tvár

Dostal si život ako dláto a srdce miesto kladiva.

Ostatok bol len tvrdý mramor...

A každý dych je jeden úder na biely balvan, ktorý iskrí.

Na jeho temä namáhaš sa a je to výstup veľmi príkry.

Poznania zbríňaš malé špetky, zápletky drobné veľkej drámy,

denne sa s nimi spolurodiš a buduješ z nich svoje chrámy.

Niekedy trafiš na studienku a ochutnáš z nej prudkú radosť v srdci ti pritom čosi šepká, že nájdeš azda večnú mladosť...

Kreš ale ďalej, neúnavne a neblád dolu, ale dohora.

Hoc roky vädnu ako listie javora

tvár tvoja vynára sa z mramora.

Dlho som rozmýšľal čím začať 1. číslo nášho časopisu. Nakoniec som sa rozhodol začať básňou málo známeho slovenského emigrantského básnika Mikuláša Šprinca (1914-1985).

Čo na mňa najviac zapôsobil je verš *Poznania zbríňaš malé špetky, zápletky drobné veľkej drámy, ...a buduješ z nich svoje chrámy.*

Na základe akých špetiek poznania si budujeme svoje chrámy? Kto a čo sa snaží ovplyvniť naše poznanie reality? Média.

Pred 100 rokmi sa správy širili omnoho pomalšie než sa šíria dnes. Bolo to v čase, keď médiá neboli takou aktívnou hnacou silou našich životov. Človek získaval denné novinky zo svojej komunity žijúcej v rodnej dedinke alebo mestečku. Zlých správ bolo poriadko a obyčajne sa týkali prírodných nešťastí. Sem-tam požiar, povodeň, krupobitie. Občas sa niekto sa utopil, z nešťastnej lásky sa dal zverbovať alebo odišiel do sveta naskusy. Človek trávil väčšinu denného času prácou alebo v rodine. Správy sa širili pravidla ústnym podaním.

Obraz súčasného života je úplne odlišný. Vytvorili sme spoločnosť, ktorá trénuje špecialistov – reportérov, žurnalistov, spravodajcov. Posielame ich po celej zemeguli s fotoaparátmi, nahrávačmi, video-kamerami, aby zbierali a zaplavovali nás depimujúcimi informáciami, vzbudzujúcimi strach, hrôzu, nenávisť. Alebo nám média ponúkajú falošné vzrušenie vo forme pornografie a hazardných hier. Alebo nás nútia byť účastníkmi politických

a personálnych potyčiek, hlavne takých, kde sa udieľa pod pás.

Sarkastickými zosmiešňujúcimi dialógmi sú preplnené mnohé zábavné televízne seriály.

Česť a uznanie patrí všetkým tým informačným kanálom, ktoré tak nerobia.

Slovo z Britskej Kolumbie sa chce vyhnúť týmto typom informácií. V našom časopise sa chceme sústrediť

- na pozitívne, nie na negatívne stránky emigrantského života
- na inšpiračné, nie na depresívne stránky života
- na kooperáciu, nie na konfrontáciu
- na dobrú skúsenosť, nie na rozporuplné názory
- na to čo nás spája, nie na to čo nás rozdeľuje

Chceme byť časopisom hlavne, hoci nie výlučne, pre Slovákov v Britskej Kolumbii a chceme písať hlavne, hoci nie výlučne, o Slovákoch žijúcich v Britskej Kolumbii.

Tešíme sa na spoluprácu s vami, s našimi čitateľmi. Veď máme toľko spoločného ...

Jožo Starosta

Don Šutka patrí k tým saleziánom, ktorí po barbarskej noci roku 1950 využili prvú ako tak nádejnú príležitosť a pokúsili sa o útek do cudziny cez západné hranice, najmä cez rieku Moravu. Bol to riskantný pokus, ale odvážnym šťastie praje. Dvadsaťjedenročný Ján Šutka mal šťastie - pohraničníari ho nechytli. Ujali sa ho talianski spolupratia. Mladík Ján bol šťastný, že ho už roku 1953 poslali na pastoračnú prax do Ekvádora. Je to teda viac než pol storočia, čo pôsobí v tejto juhoamerickej krajine.

Pol storočia

Otec Šutka, Vy a farnosť Sv. Cyrila a Metoda v New Westminster majú veľa spoločného: spoločné slovenské korene, spoločnú materinskú reč, spoločnú vieru. Ďalšou spoločnou črtou je, že farnosť vznikla v r. 1960, v ktorom ste aj Vy boli vysvätený za kňaza v Kolumbijskej Bogote, kde od tých čias, už 47 rokov, pracujete v ekvádorskom pralese medzi domorodcami kmeňa Šuar. Ako ste sa dostali do ekvádorského pralesea?

Dostal som sa tam, pretože v Taliansku, cestou z domu som jednoducho napísal predstaveným, že by som chcel pracovať v misiách ... tak dobre, oni mi hneď odpovedali, že je to veľmi pekná myšlienka a aby som sa pripravil na tú prácu. Nechal som všetko v rukách Božích a moji predstavení ma poslali do Ekvádoru. O Ekvádore som vôbec nič nevedel alebo len veľmi máličko. Jednoducho ako Salezián, podľa sľubu poslušnosti, som prišiel do Ekvádoru. Hneď po vysviacke, už 4. novembra (1960), som bol v Sukua a tam som začínal.

Kedy ste vstúpili medzi Saleziánov?

V 1949 ešte na Slovensku, vtedy som spravil svoj sľub.

Žijete už vyše 40 rokov medzi Šuarmi. Veľa vecí sa môžeme o nich dočítať v knižke, ktorú ste napísali. Rád by som sa Vás však chcel spýtať na veci, ktoré tam nie sú spomenuté. Povedzte nám, aké sú typické vlastnosti šuarských mužov a šuarských žien?

Šuari sú veľmi úprimní, veselí a majú dobrý charakter. Sú zdvorilí, nekradnú. Im stačí jedno slovo, aby Ti uverili. Ale muž má vždy nad ženou vyššie postavenie; žena je vždy trochu menej ako muž. On sa stará o živobytie, pracuje na poli, chodí chytať ryby, chodí na poľovačku. Snaží sa mať

sociálne styky s inými. Potom rozhoduje aj o tom, komu dá svoju dcéru za manželku, kde bude bývať. Muž aj žena majú veľmi dobré vlastnosti, ktoré im niekedy môžeme závidieť. Nikdy neklamú, vždy povedia pravdu a pre nich má slovo veľký význam. Stačí niečo povedať a už nepotrebujú žiadne zmluvy, žiadne podpisy, nič podobné... Áno (smiech).

Majú Šuari a Slováci niečo spoločné? Pripomínajú Vám Šuari niečím Slovákov a Slováci Šuarov?

Je pravda, že v styku s inými ľuďmi vždy nájdeme niečo, čo máme s nimi spoločné. Pre nás by to bolo pohostinstvo. Totiž, Slováci vždy boli pohostinní. Tak isto ako Šuari. Ak vjdeš do jednej chatrče, môžeš tam zostať týždeň, môžeš tam prenocovať, dajú ti jesť, nepýtajú sa veľa a nežiadajú nič. Teda, pohostinnosť by mohla byť tá spoločná črta dobra medzi Slovákami a Šuarmi.

Akí boli Šuari keď ste tam Vy začali pôsobiť? Boli to divosi?

No, tak divosi neboli, pretože nikto nie je divochom. Len my to tak hovoríme. Oni majú svoju kultúru, svoje veci a oni odpovedali na svoje

prostredie svojim spôsobom, aby riešili svoje životné problémy a otázky.

Šuari žili hlboko v pralese. Boli alebo neboli vítaní medzi ľuďmi žijúcimi mimo pralesea?

To nie, žeby boli vítaní alebo nevítaní, ale jednoducho tam boli rasové rozdiely, takže miešanec neznášal domorodca ako kdekolvek inde na svete.

Miešanec?

Aký miešanec?

My tak voláme tých, ktorí prichádzajú zo

strednej časti Ekvádoru. Voláme ich po španielsky "mestisos", pretože oni pochádzajú zo stretnutia Španielov a Indiánov. Sú miešanci medzi domorodými Indiánmi a kolonizátormi zo Španielska, takže majú mená aj priezviská španielske. Ale zároveň, ako oni boli poddanými, pretože predtým tam bol feudalizmus, tak aj teraz, keď majú novú možnosť ísť do pralesea pracovať a zostať tam bývať, tak chcú sa oni vyzdvihnúť a potom tých domorodých utláčať.

V čom by sme si my, Slováci žijúci v Kanade, mali zobrať príklad od Šuarov?

Najdôležitejšia bola výchova. Dobrá, správna výchova, to je základ pre každý kmeň, pre každého človeka.

medzi Indiánmi

Myslím, že by to mali byť tie spoločenské styky, potom to vzajomné prijatie jeden druhého, v tom, že veríme v účasť na spoločnom koreni, na spoločnej reči... myslím, že to by bolo dôležité... Šuari, napríklad, si berú ženy iba zo svojho kmeňa.

Naozaj...?

Áno, a oni sa potom medzi sebou vždy rozprávajú iba v ich reči a s autoritami a s tými "mestisos" sa rozprávajú španielsky. Takže sa vedľa veľmi prispôbiť z jednej strany tomu prostrediu, ale zároveň sa cítia svoji. Čiže patria do širokej rodiny svojho kmeňa.

Čiže majú veľký pocit spolupatričnosti?

Áno.

A je to, čo nám vo veľa prípadoch chýba?

Áno, mohlo by to byť lepšie.

Vo svojej knižke "Medzi Šuari" ste opísali aj to, v čo všetko Šuari veria, ako vznikol svet, ako vznikli ľudia, stromy, zvieratá a čo sa stane s človekom po smrti. A Šuari podľa toho ako ste ich opísali, majú mnohé legendy, podľa ktorých žili a možno stále ešte aj žijú. Vy ste prišli naučiť ich kresťanskú lásku a hlásať Kristovo evanjelium. Ako sa Vám podarilo skĺbiť toto ich prírodné, prirodzené náboženstvo s kresťanstvom?

Je veľký rozdiel medzi prirodzeným náboženstvom a kresťanskou vierou. Šuari, ako všetky národy mali prirodzené náboženstvo, báli sa Boha. Vedeli, že dačo existuje, pretože, keď ochorejú, alebo ich stretne iné nešťastie, tak si to vysvetľujú. Zbadajú, že je niečo nad nimi a práve preto majú hromadu týchto legiend a povier, čo vysvetľujú daktoré skutočnosti ich života. Dajme tomu chorobu alebo smrť - to je najťažšia otázka pre všetkých. Viera v Ježiša Krista je pre nich nová vec, pretože prirodzené náboženstvo sa zakladá na temnosti a na strachu. Ľudia sa boja Toho alebo Onoho a nakoľko sa boja, natoľko sa snažia aby To alebo Ono bolo ich kamarátom, pretože inak by sa im mohlo vodiť zle a hľadajú nejaké miesta, kde sa im zdá, že by On mohol byť, kde by ho mohli nájsť. Všetky prirodzené náboženstvá to mali takisto. Napríklad Hebrejci si mysleli, že On je tam hore na vrchu na Sinaji, my (Slovania) sme si mysleli, že On je vo veľikánskych stromoch alebo pod vodopádom. Tam boli tí dobrí, ale aj zlí duchovia.

Keď ale zistíme, že Pán Boh poslal svojho Syna, aby nás vykúpil a zomrel na kríži, tak prichádzame ku kresťanskej viere. Strach už nepanuje v nás, ale máme priamy kontakt s Bohom skrze Ježiša Krista.

Ale zaujímavé je, že všetky náboženstvá majú prirodzené v sebe semeno kresťanstva, ako hovorí 2. vatikánsky koncil, takže treba len objaviť tie semená kresťanstva v ich náboženstve a odtiaľ ísť ďalej. Božie prikázania prv než boli vytesané do skál, tak boli vyryté v našich srdciach.

Takže Šuari to majú aj v ich prirodzenom náboženstve. Vedia, že nemôžu kraľovať, nemôžu zabíjať... Zabíja sa iba nepriateľ. Keď zistia, že niekto je ich nepriateľom, tak ho treba zničiť.

Dôležité je pre nich pochopiť, že hriech a diabol je ich najväčším nepriateľom.

Preto bolo medzi Šuari zabíjanie z pomsty?

Áno, rôzne pomsty. Ale toto je aj druhá vec, pretože (krvná) pomsta - v ich chápaní - to bolo niečo sväté. Keby sa neboli pomstili na vrahovi ich príbuzného, tak zase duch mŕtveho príbuzného by sa vypomstil na nich.

A podarilo sa Vám toto myslenie trochu prekonať?

Pravdaže, pravdaže... dnes sa to už nerobí.

Čiže, dá sa povedať, že ste nemali veľké problémy skĺbiť kresťanstvo s ich náboženstvom?

Nie, nie. Pravdaže, dakedy by sa zdalo, a antropológovia niekedy tak hovoria, že sme im ukradli ich náboženstvo. Práve naopak, my sme ich náboženstvo naplnili všetkým tým, čo oni ešte nemali, hlavne prikázaním lásky. Základné Božie prikázania má každý človek vo svojom svedomí, vo svojom srdci.

Život misionára to nie je iba hlásanie evanjelia, ale aj jeho premietnutie do každodenného života, do rodiny, do medziludských vzťahov, do spoločenského života, do hospodárstva, do politiky. Akéj inej činnosti ste sa venovali medzi Šuari?

Najdôležitejšia bola výchova. Dobrá, správna výchova, to je základ pre každý kmeň, pre každého človeka.

Druhou úlohou bolo zabezpečiť zdravie členov kmeňa. Šuari boli veľmi ohrozovaní chorobami, pretože nemali antibiotiká proti chorobám, ktoré im prinášali títo "mestisos", napríklad osýpky, suchotiny. To neboli ich choroby, vôbec nepoznali tieto veci, takže bol veľmi dôležitý ich zdravotný stav, ich zdravie.

A po tretie bolo treba zabezpečiť ich ekonomiu, totiž, aby mali dostatočné možnosti na dôstojný život. Bolo treba zaistiť pre nich pôdu, pretože "mestisos" začali zaberať ich pozemky a vytláčať ich ďalej do pralesa. Takže, snaha bola, aby sa Šuari cítili

pánmi svojho územia. A teda, keď sa to s ťažkosťami podarilo, tak potom bolo treba urobiť dačo, čo by Šuarom pomohlo vyrovnáť sa - v určitom slova zmysle byť rovní s kolonizátormi alebo s "mestisos". Začali sme s chovom dobytká pretože "mestisos" mali dobytok a domorodci nie. A tiež nový program vo výchove, lebo predtým sa deti vychovávali v našich internátoch oddelene. Mali sme dve školy: jedna pre chlapcov "mestisos" a druhá pre chlapcov Šuar.

Oddelene?

Áno, oddelene. Mali sme aj školu pre dievčatá "mestisos" a pre dievčatá Šuar. Ja som začal hneď pracovať na zjednotení škôl, pretože som bol riaditeľom a mal som tú možnosť. Zrušil som školu pre chlapcov Šuar, aby spoločne študovali s "mestisos", aby spoločne chodili do školy, aby sa vzťahy medzi nimi normálne vyvíjali. A takisto na druhý rok spravili aj rádomé sestry so školami pre dievčatá, aj keď to už bolo ťažšie prijaté. Sestry hovorili, že matky dievčat "mestisos" neprijmu, aby jej dcéra sedela v lavici so Šuarkou. Že ich pošlú do štátnej školy. Ja som povedal, že veď dobre, keď pošlú, nech pošlú, ale nestalo sa tak. Boli snád len 2 prípady, čo zobrali dieťa, teda dievča, ale chlapca nie.

Takže teraz chodia deti spoločne do škôl?

Áno, vždy, všade. V súkromných aj štátnych školách.

V budúcom čísle uverejníme pokračovanie tohoto rozhovoru. Budeme hovoriť o dialkovej vyučovaní cez rádio, o vynájdení desiatkovej sústavy pre Šuarov (predtým mali iba 5-kovú sústavu), o prevezení plemenných byčkov cez Andy na malom lietadlíku a o iných zaujímavostiach zo života slovenského emigranta - misionára Jána Šutku medzi Šuarskými domorodcami v Ekvádorských pralesoch.

P. Juan Shutka
Apartado 17.12.891
QUITO, Ecuador

S Otcem Šutkom sa pri jeho návšteve v New Westminsteri v Britskej Kolumbii rozprával Jožo Starosta. Zo zvukového záznamu rozhovor prepísala Jana Zelisková.

Slovenská sv. omša

je každú nedeľu o 11.00 hodine

v Kostole sv. Cyrila a Metoda

472 East 8th avenue

New Westminster

tel. (604) 526-7351

<http://www.sk-bc.ca/cyrimetod.org/>

Slovenský poľovnícky klub v Britskej Kolumbii

Myslím, že každý človek, ktorý príde do nového prostredia, najprv hľadá to, čo ho s tým prostredím spája alebo bude nejak spájať. Nedá sa prísť na západ Kanady do Britskej Kolumbie a nezbaďať naozaj krásnu prírodu, nad ktorou ako keby visel nápis: "Vitajte v raji kríšťálovo čistých jazier".

Tu má voda neuveriteľnú, smaragdovo-tyrkysovú farbu, vznikajúcu lámaním svetla v roztopenom ľadovci. Nad ránom tichých lúk, hučiacich vodopádov a zelených lesov, vychádzajúce slnko sa opiera o kulisu zasnežených štítov. Idylka, v ktorej chýba už len lovec s puškou prehodenou cez plece alebo sediaci pri ohni na brehu jazierka. Je to raj pre ľudí, ktorí milujú poľovníctvo, rybárstvo alebo len také obyčajné potulky divou prírodou.

Nikto, hádam, si svoje zážitky a spomienky na to, čo zažil nechce nechať pre seba, ale rád sa s nimi podelí s ľuďmi podobného záujmu. Verím, že nielen ja, ale každý, kto nejakým spôsobom zviazal svoj život s prírodou, na čas, ktorý či už sám alebo s priateľmi prežil v hore, len tak rýchlo nezabúda.

Pri jednom z takýchto stretnutí sa zrodil nápad založiť Slovenský poľovnícky klub sv. Huberta. Vznik tohoto klubu nebola len módna záležitosť,

ale stal sa kolektívom zánietencov s rovnakými záujmami. Od jeho vzniku už ubehlo 8 rokov a za ten čas sme sa rozrástli na súčasných 35 členov.

Slovenský poľovnícky klub sv. Huberta je neziskovou organizáciou, združujúcou všetkých, ktorí radi trávia voľný čas lovom a inými aktivitami, ktorým sa možno v prírode venovať. Združili sme sa, aby sme si mohli odovzdávať a vymieňať skúsenosti z poľovníckeho umenia, ale tiež nás viedla snaha zastrešiť ľudí s podobným prístupom k prírode.

Klub každoročne organizuje niekoľko zaujímavých akcií, ako je napríklad: "Jarná poľovačka na medveďa" alebo "Poľovnícka zábava". O tom, aké podujatia budeme mať, rozhodujú všetci naši členovia, ktorí však majú aj povinnosť k týmto podujatiam prispievať podľa svojich schopností a možností.

Náš poľovnícky revír, Britská Kolumbia, s rozlohou 95 mil. hektárov, je väčší ako Francúzsko a Nemecko dokopy. Namiesto nápisu: "Pozor, prechod pre chodcov", možno v našom revíre častejšie vidieť značku: "Moose Crossing", "Elk Crossing", "Deer Crossing", a pod.

Bola by veľká škoda nebyť lovcom v tomto jedinečnom revíri, ktorý je aj revírom nášho Slovenského poľovníckeho klubu sv. Huberta v Britskej Kolumbii.

Lovu a prírode zdar!

Jozef Beblár
vice-prezident SPK sv. Huberta v BK
spk@sk-bc.ca

Zakladajúci členovia SPK sv. Huberta v BK. Kľáči zľava: Frank Mihál, Ján Železník, Juraj Kopanický, John Velenier (Prezident SPK), Peter Šajgalík, Maroš Eškut, Michal Janek(†). Stojaci zľava: John Varga(†), Jozef Beblár (Vice-prezident SPK), Julo Gálik, Peter Česnek, Ivan Oravec (v pozadí), Milan Václavík, Ľubo Demčák, Vlado Olšovský, Jožo Starosta, Marek Záhranec.

Zrnko múdrosti

“Láska je jediný poklad, ktorý narastá, keď sa rozdáva. Je to jediný dar, ktorý sa zväčšuje, čím viac z neho uberáš. Jediný podnik, v ktorom spolu s výdavkami narastá zisk. Daruj ho, rozďaj na všetky strany, vytras všetko z vreciek, vysyp z taniera, prevráť pohár a zajtra budeš mať viac ako dnes.

Bruno Ferrero

Príbehy z nášho poľa

Bývalme vo White Rock, neďaleko Vancouveru. Náš život v Kanade však začal v meste Calgary, kde sme prežili prvé a najťažšie roky nášho života. Vytrhnutí z inej kultúry, iného spoločenského a politického zriadenia, neovládali sme reč a tým pádom naše vzdelanie nemalo predpoklad k uplatneniu, s prázdnyim vreckom, dve deti a... a..., naše negatíva by sa dali popisovať ešte dlho.

Lenže to nie je cieľom tohoto príspevku.

Po ôsmich rokoch pracovitého života predali sme v meste dom a kúpili si nový v okolí Calgary na 20 akroch poľa. A to bolo práve tu, kde sme zažili nasledujúce príhody.

Na stošesdesiatich akroch stálo osem domov v puste préríi. Z jari tráva prudko vyrástla, behali a pískali v nej stovky syslov a v malom jazierku neďaleko domu sa do noci ozýval žabí koncert. Bola to veľká zmena v porovnaní so životom v meste, odkiaľ sme sa denne po práci vracali do ticha a pokoja. Tu sme konečne začali pozorovať a obdivovať prírodu.

V oblasti je vnútrozemské podnebie, horúce a suché letá rýchlo vysušia porasty, okolie je ako v polopúšti, suché. Tak sa nám hneď v prvý rok k jeseni prihodil požiar v nedeľu ráno na poli pri spaľovaní odpadu. Pán domu nedal na rady susedov, že sa odpad musí spaľovať v kovovom sude. Bolo tiché ráno, vyviezol za fúrik odpadu ďaleko od domu k jazierku, kde urobil zo skál ohnisko. Zapálil a vrátil sa k domu pre ďalšiu dávku. Zavial však vetrik, zdvihol horiaci papierik a odfúkol ho do trávy. Požiar! Robili sme čo sme mohli, bili mokrymi handrami, polievali vodou z jazierka, ale požiar poháňaný vetrom rýchle utekal cez suché stebľa trávy cez naše pole rovno k susedovi, ktorý mal veľkú farmu so stovkou kráv. Tie trávu spásli, ale pole mali posiate suchými lajnami, ktoré horeli lepšie ako tráva.

Čoskoro sa pole hmýrilo hasičmi a desiatkami dobrovoľníkov z okolia. Bola nedeľa, deň odpočinku, ale pomoc bola rýchla a ochota veľká, hasilo sa do večera.

Boli sme vďační za pomoc a obetavosť dobrovoľníkov a začali sme si uvedomovať a obdivovať veľké srdcia susedov Kanadanov (nie len kanadskú prírodu).

Marta Styková

Skupina Slovákov (pravdepodobne rok 1948). Výzva: Drabi čitateľa, pomôžte nám zistiť, kto je na tejto fotografii a pri akej príležitosti. Na fotografii zatiaľ poznáme v spodnom rade zľava Jána Kaprálika, Jána Kiktu, a ??? Segeča (fotografia z rodinného albumu rodiny Kiktovej – Benešovej)

Slovenské osídľovanie Britskej Kolumbie

Osídľovanie Kanady Slovámi malo svoj špecifický vývoj. Kým do Spojených štátov amerických prichádzali skupiny slovenských vysťahovalcov priamo z Európy a ich migrácia postupovala z východu smerom do vnútrozemia, v prípade Kanady to bolo opačne; zo západu na východ. Početné skupiny Slovákov, ktoré prichádzali zo susedných Spojených štátov amerických, začali osídľovať rozľahlú provinciu Britská Kolumbia, ktorá je známa svojím veľkým nerastným bohatstvom. Na začiatku teda prevažovalo osídľovanie baníckych oblastí.⁽¹⁾

Najstaršia slovenská komunita sa usadila v baníckom mestečku Ladysmith na ostrove Vancouver v roku 1889⁽²⁾. V neskoršom období, okolo roku 1898, kedy bola v meste Fernie, neďaleko hraníc Alberta, otvorená ťažba uhlia⁽³⁾, usadilo sa tu približne sto slovenských baníkov z Pennsylvánie. Neskôr sa ďalší Slováci usadili v dnes už nejestvujúcich baníckych osadách Michel a Natal. V štyridsiatych až šesťdesiatych rokoch 20. storočia v dôsledku zatvorenia tamajších baní, začali tieto osady postupne upadať, a preto sa Slováci vybrali hľadať nové možnosti obživy.⁽⁴⁾

Od začiatku 20. storočia sa Slováci začali usadzovať aj na iných miestach Britskej Kolumbie. Pracovali predovšetkým pri ťažbe dreva, na pilách, stavbách, v železiarskom priemysle a veľká časť z nich pracovala v poľnohospodárstve ako farmári. Svoje osady zakladali poväčšine na pobreží Tichého oceánu a odtiaľ údolím pozdĺž rieky Fraser: Vancouver, New Westminster, Burnaby, Port Moody, Surrey, Richmond, Queensboro, Cloverdale, Langley, Pitt Meadows, Haney, Chiliwack, Whonnok, Agassiz. Početné skupiny Slovákov sa začali objavovať aj vo východných oblastiach Britskej Kolumbie, ako je Osoyoos, Kelowna, Rutland, Grand Forks, Trail a Nakusp. Pri sčítaní obyvateľstva v provincii Britská

Kolumbia, v roku 1951 sa k slovenskej národnosti hlásilo 2 606 obyvateľov. Najviac Slovákov žilo v mestách Vancouver, New Westminster a Victoria. Mesto New Westminster sa v druhej polovici 20. storočia stalo najvýznamnejším centrom spolkového

a národnokultúrneho života Slovákov v Britskej Kolumbii.⁽⁵⁾

Spolkový život

V počiatočných fázach osídľovania Britskej Kolumbie, v rokoch 1891 – 1903, vznikali spolky v baníckych lokalitách ako odbočky amerického Národného slovenského spolku, ktorý mal sídlo v Pennsylvánii.⁽⁶⁾

V roku 1935 si skupinka Slovákov v New Westminsteri založila Nezávislý slovenský podporný spolok – NSPS. O tri roky neskôr si členovia tohoto spolku postavili Slovák Tatra Hall na ostrove Queensboro, ktorý je súčasťou mesta New

Westminster, kde hrávali divadlá a usporadúvali zábavy. V roku 1966 túto halu predali.⁽⁷⁾

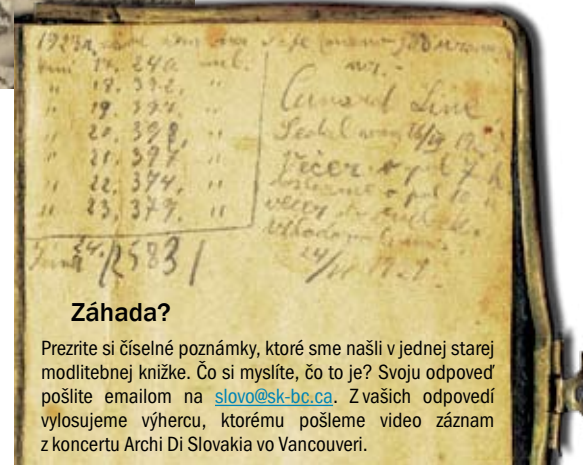
Ďalšia organizácia, Kanadská slovenská liga-KSL, bola v Britskej Kolumbii založená 15. júla 1944, ako 47. zbor KSL, v tom čase so sídlom vo Vancouveri.⁽⁸⁾ Veľkú zásluhu na tom mal Ján Kaprálik, ktorý sa podieľal aj na vzniku ďalších zborov v mestách Hanney a Cloverdale. V roku 1951 bol založený III. okresný zbor KSL so sídlom v New Westminsteri z dôvodu efektívnejšieho organizovania zborov KSL v Britskej Kolumbii.⁽⁹⁾ Činnosť tohoto spolku spočívala v organizovaní slovenských dní na Pacifiku v spolupráci s Nezávislým slovenským podporným spolkom, usporadúvaní zábav, piknikov, divadelnom ochotníctve a mnohých iných činnostiach.⁽¹⁰⁾

V roku 1952 bol založený ďalší spolok. Vznikla 864 vetva 1. Katolíckej slovenskej jednoty – 1.

KSJ, so sídlom v New Westminsteri. Členovia 1. KSJ usporadúvali rôzne večierky, oslavy, pikniky, slovenské dni, mikulášske večierky, hrávali divadlá a pod. Okrem iného podporovali katolícke inštitúcie alebo jednotlivcov. Na základe iniciatívy členov tohoto spolku vznikla v roku 1960 slovenská farnosť sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri.⁽¹¹⁾

Mária Vrabčecová

Slovenskí ochotníci v divadelnej hre Kamenný chodník (pravdepodobne rok 1951). Hore zľava: Emil Bartoš, ??? Kukuča, Štefan Radzo ml., Rado Sušanik; dole zľava: Eva Danielová, ??? Solčany, Mary Kiktová – Benešová (fotografia zo zbierky Emila Bartoša)

Záhada?

Prezrite si číselné poznámky, ktoré sme našli v jednej starej modlitebnej knižke. Čo si myslíte, čo to je? Svoju odpoveď pošlite emailom na slovo@sk-bc.ca. Z vašich odpovedí vylosujeme výhercu, ktorému pošleme video záznam z koncertu Archi Di Slovakia vo Vancouveri.

Takisto sa na Vás obraciam s prosbou:

Pomôžte zachrániť úlomky z histórie Slovákov v Britskej Kolumbii.

Ak máte staré fotografie, výstrižky z novín, staré dokumenty, pasy, listy, pohľadnice, modlitebné knižky, obrázky vydané pri príležitosti úmrtia, atď. prosíme, zavolajte do redakcie, pošlite ich na adresu alebo email redakcie alebo nám ich zapožičajte na zhotovenie kópií. Vopred Vám ďakujeme.

Redakcia

⁽¹⁾ Bližšie nešpecifikovaný zdroj, ktorý bol nájdený na fare v New Westminsteri. Pravdepodobne: BOTÍK, Ján: *Slovaks on the West Coast of the USA and Canada*. Autor uvádza zdroj: JAKEŠOVÁ, E.: *Výstavozaectvo Slovákov do Kanady*. Bratislava 1981, s. 39.

⁽²⁾ Tamže. Prvý Slovák v Britskej Kolumbii bol údajne Karol Hvorecký, ktorý sa ako člen prieskumného kolektívu podieľal na vytýčovaní trasy pre transkontinentálnu železnicu v roku 1874.

⁽³⁾ Korem, A.: *Po stopách prvých Slovákov v Britskej Kolumbii*. In: *Kanadský Slovák*. č. 46/14. november 1970.

⁽⁴⁾ Botík, Ján: *Slovaks on the West Coast of the USA and Canada*.

⁽⁵⁾ Tamže. Autor uvádza zdroj: Kirchbaum, J. M.: *Slovaks in Canada*. Toronto 1967, s. 146.

⁽⁶⁾ Tamže. Korem, A.: *Po stopách prvých Slovákov v Britskej Kolumbii*. In: *Kanadský Slovák*. č. 46/14. november 1970.

⁽⁷⁾ Korem, A.: *Nezávislý podporný spolok*. In: *Kanadský Slovák*. č. 46/14. november 1970.

⁽⁸⁾ V roku 1954 bolo sídlo tohto zboru preložené do New Westminsteru. Namiesto spomínaného zboru vznikol 66. zbor KSL so sídlom vo Vancouveri. Kaprálik, J.: *Ako sme začali organizovať KSL v B.C.* In: *Kanadský Slovák*. č. 46/14. november 1970.

⁽⁹⁾ Tamže.

⁽¹⁰⁾ Radzo, Š.: *47. zbor KSL v New Westminsteri*. In: *Kanadský Slovák*. č. 46/14. november 1970.

⁽¹¹⁾ Lacko, V.: *o IKSJ v New Westminsteri*. In: *Kanadský Slovák*. č. 46/14. november 1970.

JOFFRE LAKES

Začiatkom jari sa mi ozval bývalý spolužiak z gymnázia v Bratislave: po pár rokoch pobytu v Ottawe sa rozhodol že predsa len 'všade dobre ale doma najlepšie' – a presťahuje sa späť na Slovensko. Pred odchodom by však rád pochodil po kanadských horách – že či sa k nemu nepridám.

Hoci som Števa nevidel už dlhé roky, hneď sa mi vybavili naše spoločné túry po Karpatoch a Tatrách, ani nehovoriac o jeho dobrodružnej povahe ktorá ho svojho času hnala stopovať zo Slovenska na úpätie Himalájskych hôr.

Smelý plán

Slovo dalo slovo a jedno skoré júlové ráno sme sa našli na parkovisku pri Joffre Lakes neďaleko Pembertonu: dvaja Slováci, Česka, Ir, Ukrajinec, a aby sa domáci nedali zahanbiť tak aj dvaja Kanadania a jedna Indiánka.

Náš plán bol ambiciózný: Za tri dni vyliezť na Mnt. Tszil a Slalok nad Joffre Lakes, spustiť sa na Matier Glacier, odtiaľ vystúpiť na najvyšší štít v okolí, Mnt. Matier, zostúpiť do sedla, opäť hore na druhý najvyšší štít, Joffre Peak, a po hrebeni späť. Terén ktorý nás čakal zahŕňal strmé snehové polia, ľadovce, ako aj technické skalolezenie.

Prvá časť cesty po turistickom chodníku k prekrásnemu modro-zelenému Upper Joffre Lake a neďalekému Matier Icefall ubehla veľmi príjemne a rýchlo. Keď sme však začali liezť na náš prvý vrchol počasie sa zhoršilo a výstup, ktorý je v sprievodcovi charakterizovaný ako "jednoduchý" sa s ťažkými batohmi, v hmle, vetre a daždi zdal oveľa obtiažnejší. Situáciu nezjednodušilo ani to, že sme chodník stratili a na prekonanie jedného skalného previsu boli nútení použiť lano.

O prechode z Mnt. Tszil na Mnt. Slalok sprievodca píše že ho sice nikdy nespravil, ale vraj za dobrých podmienok je aj tento úsek "jednoduchý". Jednoduchý možno áno – ale veľmi exponovaný po prerúčkovaní úzkeho hrebeňa s niekoľko sto metrovými zrázmi na oboch stranách mal každý adrenalínu až-až!

Zvyšok výstupu bol ale ľahký a čoskoro sme si všetci vydýchli v tábore uchýlenom medzi skalami a závejmi na zasneženej náhornej planine.

Druhý deň ráno bola viditeľnosť veľmi zlá, a tak uviazaní na lane, len podľa mapy, kompasu a GPS, sme začali zostupovať po snehových poliach

k Matier Glacier. Lezci na čele skupiny sa však dali zvieť terénom a namiesto sledovania mierneho hrebeňa začali zostupovať cestou najmenšieho odporu po čoraz strmšom snehu na skalné bralo nad ľadovcom. Našťastie bralo sa nám podarilo prekonať jedným zlanovaním cez studený vodopád na relatívny komfort plochého ľadovca. Odtiaľ to potom bola pohodlná chôdza do sedla medzi Mnt. Matier a Joffre Peak, kde sme rozložili náš druhý tábor.

Medzičasom sa z hmyly vyklul Matier Glacier, pod ním ľadopád a tyrkysová hladina Upper Joffre Lake. Na neďalekých svahoch Mnt. Matier sme zazreli kamzíky prepletajúce sa po strmom snehu a ľade.

Pre niektorých členov našej skupiny bol toto prvý výlet na ľadovci a tak s veľkým nadšením strávili zvyšok dňa zlaňovaním rozsadlín a lezením zvislého ľadu v mačkách a s cepínmi.

V pondelok ráno sa naša skupina rozdelila: Niektorí sa rozhodli pre výstup po skalných bralách na Joffre Peak, zatiaľ čo ostatní si zvolili výstup po snehu a ľade na vyšší – hoci technicky jednoduchší – Mnt. Matier.

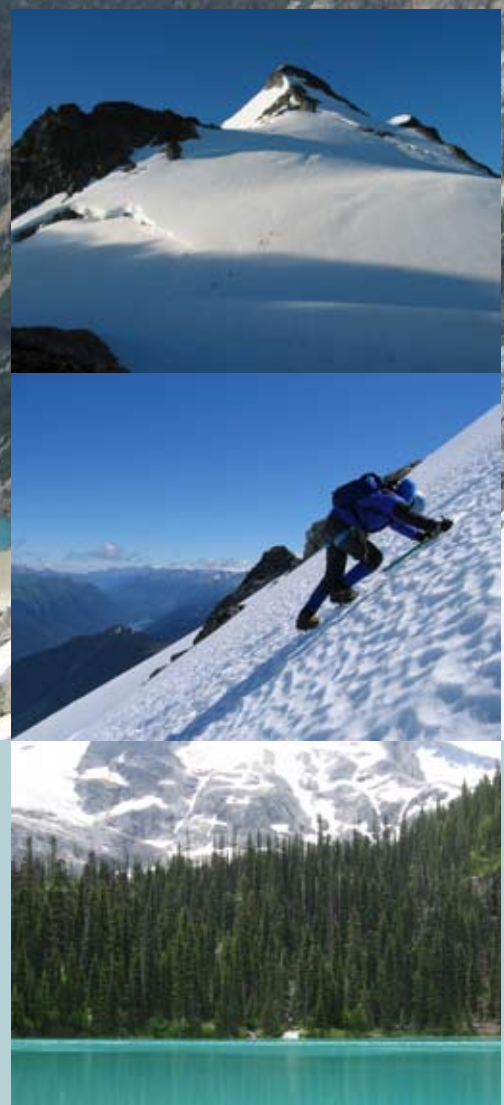
Obe skupiny mali veľmi dobré podmienky na výstup: Od skorého rána slnko zohrievalo skaly na Joffre Peak, zatiaľ čo tieň na severozápadnej strane Mnt. Matier udržoval snehové polia primrznuté – ideálne na rýchle lezenie v mačkách. Čoskoro sme sa ocitli na vrchole, uprostred modrej oblohy, obklopení snehom pokrytými štípmi a ľadovcami plaziacimi sa do dolín.

Stretnutie s helikoptérou

Späť v tábore, ako sme sa pripravovali na návrat, sponad Matier Glacier priletela helikoptéra a zopárkrát nad nami zakrúžila, spúšťajúc sa tak nízko, že sme si mohli s pasažiermi skoro ruky podať.

Zo sedla sme zostúpili po Anniversary Glacier k Cerise Creek a odtiaľ na Duffey Lake Road, niekoľko kilometrov vyššie od parkoviska, na ktorom sme pred tromi dňami začali.

Pri návrate domov mal každý mnohé spomienky na momenty plné napätia a úžasu nad krásou

prírody, ako aj hlbšie porozumenie a rešpekt pre silu hôr.

Hoci naša výprava bola náročnejšia než bežné turistické výlety v okolí Vancouveru, za pekného počasia by som všetkým milovníkom prírody veľmi odporúčal stráviť aspoň jeden deň pri Upper Joffre Lake. So skúsenou a patrične vybavenou skupinou by som návštevu na štíty a ľadovce v tejto oblasti odporúčal aj každému nádejnému horolezcovi.

Dlhší pobyt na okolitých štítoch a ľadovcoch sa môže stať uskutočneným snom aj pre serióznych horolezcov.

Andrej Doboš

Udalosti

28. jún

Vzácná návšteva

Pri príležitosti 10. výročia vysviacky otca Juraja Kopanického navštívil slovenskú farnosť Sv. Cyrila a Metoda v New Westminster miestny arcibiskup diecézy Vancouver Raymond Roussin, SM. Svojou slávnostnou svätou omšou pripomenul význam a dar kňazstva, ako aj dôležitosť daru múdrosti a poznania vo voľbe povolania. Po celebrácii mu miestni Slováci slávnostne odovzdali dar - valašku a knihu o Slovensku. Zvuk fujary predstavil Maroš Eškut.

September

Františkán z Jeruzalema

Na krátku návštevu v septembri 2007 sa zastavili vo farnosti sv. Cyrila a Metoda i dvaja františkáni, páter Ján a páter Peter, ktorí nás obohatili svojimi poznatkami z pobytu v Izraeli. Ich prednáška bola venovaná Jeruzalemu v Kristových časoch a dnes. Ich znalosť pomerov v súčasnom Jeruzaleme a situácie na blízkom Východe zaujala nielen farníkov, ale aj iných účastníkov prednášky.

27. september

Stretnutie primátorov

Stretnutie bratislavského primátora Andreja Ďurkovského s primátorom Vancouveru Samom Sullivanom bolo zamerané na urbanistiku a plánovanie mesta a jeho vplyv na životnú úroveň.

Ďalšou časťou bolo stretnutie s predstaviteľmi organizácie Globe Foundation.

www.globe2008.ca

Október

Slovak Heritage Live

Výšlo jesenné a zimné číslo časopisu "Slovak Heritage Live", ktorý vydáva Vlado Linder z Burnaby už 15 rokov. Viac informácií môžete nájsť na:

www.slovakheritage.org

Október - november

Otec Hudák v New Westminsteri

Otec Pavol Hudák strávil niekoľko týždňov v slovenskej farnosti v New Westminster v októbri a v novembri 2007. Svoje prednášky venoval kardinálnym čnostiam (mužnosť, spravodlivosť, múdrosť a trpezlivosť) a božím čnostiam (viera, nádej, láska), čo nás veľmi pozбудilo opäť si (pre)usporiadať naše hodnoty. Ďalšiu prednášku venoval manželským párom, zameranú tiež na čnosti v manželskom živote. Veľmi zdôrazňoval dar pokory a jej potrebu v našom živote.

24. október, 17.00 - 1.00

Poľovnícka zábava

Slovenský poľovnícky klub sv. Huberta vás pozýva na poľovnícku zábavu v príjemnom prostredí PoCo Hunting & Fishing Club, Harper Road off Coast Meridian Road, Coquitlam.

24. a 25. november

Christmas Craft & Bake Sale

V sobotu (24) a nedeľu (25), vždy od 9.00 do 15.00, sa koná 7. ročník predaja vianočných dekorácií a tradičného pečiva. Pre viac informácií volajte Berthu (604) 936-4669.

1. december

Slovenská Vianočná večera

Srdečne vás všetkých pozývame na Slovenskú vianočnú večeru, ktorá bude 1. decembra 2007 o 19.00 v elegantnom COUNTRY MEADOWS GOLF CLUB 8482 No. 6 Road, Richmond.

Zaujímci musia poslať šek (\$40/osobu) najneskôr do 29. novembra 2007 na adresu: Viktor Neumann 270-809 West 41st Avenue, Vancouver, BC, V5Z 2N6. Tel. (604) 722-9672.

2. december

Mikuláš deťom

Mnohým deťom sa v nedeľu, 2. decembra popoludní rozžiaria oči. Mikuláš zavíta do farskej haly v New Westminsteri, kde štedro odmení všetky dobré deti. Ak vaše dieťa bolo tiež dobré, možno aj jemu môže sv. Mikuláš priniesť milé malé prekvapenie. Zavolať p. Beatu Andrejčákovú (604) 944-0901.

31. december

Silvestrovská zábava

Pridte sa zabaviť aj Vy v kruhu našincov do Slovenskej haly v New Westminsteri. DJ Dušan Marušák je zárukou dobrej zábavy. Zabezpečte si vstupenky u Mariana Vermeža, tel: (604) 945-3222.

Každý pondelok a sobotu

To najlepšie z Markízy

Každý pondelok a každú sobotu od 15.00 do 15.30 môžete sledovať "To najlepšie z Markízy" na kanáli 109. Viac o programe a iných akciách organizovaných Marikou Kovalčíkovou na:

www.marikaproductions.com

Slovenské Vianočné večere

Viktor, už po viacero rokov, spolu s manželkou Etelkou, pripravujete pre nás Slovenské vianočné večere. V ktorom roku ste začali?

Naša prvá Slovenská vianočná večera bola v roku 1992.

Takže pred 15 rokmi. Aký bol váš cieľ?

Keď sme prišli do Kanady, boli sme v roku 1988, na Vianoce, pozvaní na slovenskú kapustnicu v reštaurácii Mozart. Bolo to veľmi príjemné stretnúť sa v kruhu krajanov a spoločne si priblížiť čas Vianoc. No žiaľ, bola to asi posledná takáto akcia a potom sa už nič nedialo. Naším cieľom bolo oživiť

takúto tradíciu, a preto sme začali so slovenskými večerami.

Ako to vidíš s odstupom času? Podarilo sa vám cieľ dosiahnuť?

S odstupom času možno povedať, že sa nám podarilo docieľiť to, čo sme od tejto akcie očakávali, a to, aby sa naši ľudia, Slováci Česi, stretli na začiatku vianočného obdobia a spoločne, v dôstojnom prostredí a pri peknej hudbe, vychutnali príchod Vianoc v kruhu svojich priateľov a známych. Všetci sa pamätám, že na prvej večeri bolo asi 30 ľudí, no a v posledných rokoch sa počet zúčastnených vždy pohybuje medzi 220-240 ľudí, čo je maximálna kapacita golfového klubu. O kvalite a spoločenskej úrovni nášho podujatia svedčí aj to, že sme zostali jedinou skupinou, ktorej vedenie klubu povolilo organizovať takúto akciu v ich klube v období Vianoc. Všetky ostatné akcie podobného druhu boli zrušené.

Mate aj nové plány?

Plánov by bolo veľa, len keby bolo viac času. Radi by sme zorganizovali v blízkej budúcnosti niekoľko kultúrnych akcií, a to v oblasti hudby. Minulý mesiac sme sa zúčastnili koncertu slovenskej rockovej skupiny ELÁN v New Yorku, kde vystúpila

pred zaplneným hľadiskom v slávnej Carnegie Hall. Úspech mala obrovský, koncert bol veľmi kvalitný a vďaka osobným kontaktom môjho priateľa, Milana Štefančíka, sa nám podarilo dohodnúť koncert ELÁN-u vo Vancouveri. Pracujeme na detailoch, je to jedinečná príležitosť pre nás všetkých vidieť a zažiť v našom meste najlepšiu slovenskú rockovú skupinu v histórii. Je to náročná akcia, pevne veríme, že sa nám to podarí dotiahnuť do úspešného konca, no a potom sa máme všetci na čo tešiť, verte mi. Budeme potrebovať podporu každého milovníka kvalitnej hudby.

Čo odkážeš čitateľom "Slova z Britskej Kolumbie"?

Osobne sa veľmi teším našemu novému časopisu "Slovo z Britskej Kolumbie" a želim mu, aby si jeho čitatelia sťažovali na nedostatok jeho výtlačkov v obehu ... veľa štastia pri jeho produkcii a vďaka za obohatenie nášho duševného a kultúrneho života...

Šťastné a veselé Vianoce ako i Nový rok 2008 všetkým čitateľom "Slova z Britskej Kolumbie" želá Viktor & Etela Neumann.

Za náš časopis sa s Dr. Viktorom Neumannom zhováral
Jožo Starosta

Slovo z Britskej Kolumbie, Prvé číslo, Zima 2007-2008. Slovo z Britskej Kolumbie je neoficiálny časopis slovenských komunít žijúcich v Britskej Kolumbii v Kanade. Časopis vydáva skupinka Slovákov žijúcich v okolí Vancouveru pod vedením Joža Starostu (tel: (604) 944-1554).

Redakčná rada:

maria.eskut@sk-bc.ca
maria.vrabcekova@sk-bc.ca
andrej.dobos@sk-bc.ca
daniel.behan@sk-bc.ca
jozo.starosta@sk-bc.ca

Grafická úprava: Daniel Behan

Ďalší spolupracovníci:

marta.styk@sk-bc.ca
maria.matovcikova@sk-bc.ca
jana.jurkovicova@sk-bc.ca
jana.zeliskova@sk-bc.ca

Chcete odoberať náš časopis elektronickou formou?

» Pošlite email na subscribe.slovo@sk-bc.ca

Chcete viac informácií o možnosti sponzorovania? »

Pošlite email na sponsor.slovo@sk-bc.ca

Chcete uverejniť váš príspevok?

» Pošlite ho na slovo@sk-bc.ca

e-mailova adresa redakcie: slovo@sk-bc.ca

Pre ďalšie informácie navštívte www.sk-bc.ca/slovo

Redakčná rada publikuje všetky informácie v časopise Slovo z Britskej Kolumbie v presvedčení, že sú pravdivé. Redakčná rada neberie na seba zodpovednosť za prípadné nepresné alebo dokonca nepravdivé informácie. Ďakujeme za vašu podporu.

ANCO

Enterprises Ltd.

To najlepšie zo Slovenska

Džúsy RIO a Zeus
Kofola
Baldovská minerálna voda

Cukrovinky Sedita Sered'
Čokolády Deva, Figaro
Tatranky, Horalky
Horčice Prelika
a majonézové výrobky Doma

Ovocné kompóty
Konzervovaná zelenina
Múky a cestoviny
Koreninové zmesi (guláš, živánska)

ANCO Enterprises Ltd, Pitt Meadows
Dovozca osvedčených slovenských výrobkov

phone: (604) 462 9873
cell: (604) 805 9873 (Mike)
www.ancoent.com

Maloobchodný predaj každú druhú sobotu
12pm - 4pm, priamo zo skladu v Pitt Meadows.
Volajte (604) 805 9873 pre bližšie informácie.

SINCLAIR TRAVEL

Excellent prices and service on airline tickets
to Europe and all other destinations

Tickets for your visitors to Canada

Certified invitations forms

Travel insurance

Cruises to Alaska, Caribbean and Europe

Tour packages all over the world

call Peter (604) 682-1720 or 1(800) 306-1668

info@sinclairtravel.com, www.sinclairtravel.com

xEuro Programmers, Corp.

We specialize in Business Information Systems (BIS)

www.xeuro.ca

Torra Enterprises Ltd.

Mechanical Contracting

Peter Levarský

tel.: (604) 599-8424

fax: (604) 599-8479

cell: (604) 728-7402

email: torraenterprisesltd@shaw.ca

Discover THE DIFFERENCE

Milan Stefancik Real Estate

Cell: 1.604.644.4987

Fax: 1.604.925.3002

Office: 1.604.925.2911

E-mail: mstefancik@shaw.ca

Prudential
Sussex Realty

MILANSTEFANCIK.COM